

Игра на Думи

Катерина Георгиева

„Ръкоплетене“ е дума, създадена от миговете чиста игра и наслада над това, което можем да направим с тялото си. Поточно това, което то може да направи с нас, неподложено на контрол, стратегии и натиск. То е време на абсолютната радост от импровизацията, лекотата на битието (без Кундера), театралността, родена като естествена реакция от поведението на няколко палави и непослушни ръце. А в света на фантазията и кукления театър всичко е възможно, както прекрасно знаете. Този свят е пространство на мечти, намерения, идеи и мисли, които се превръщат в реалност, която (понякога) можеш да докоснеш. Там дума като „ръкоплетене“ живее свободно и щастливо, защото дори в подозренията на умозрителните се раждат радостни възклицания и неочаквани въпроси. Необяснима, сама по себе си, тя поема по дългия път на мечтата към сцената. На сцената, където се вихрят неизброими паралелни вселени, тя намира своето истинско „Аз“. И слага точка по въпроси от рода на „А има ли Ви в тълковния речник?“

С полагане на нова дума в шарения свят на детето се развива спектакълът „Ръкоплетене“ на ДКТ-Видин (идея и режисура – Румен Гаванозов, сценография – Станислава Кръстева, участват – Биляна Бозинарева, Маргарита Костова, Валентина Хамамджиева и Ася Димтрова). Близък и любопитен за децата, но и за порасналите такива, които откриха в себе си неподправени дози чувство за хумор, ко-

ито представлението отключи с пълен замах. Поднесено с изключителна лекота, емоционално отношение и откровеност, импровизация, очарователно и категорично актьорско присъствие, „Ръкоплетене“ заяви своя различен характер.

Не очаквайте да се превърнете в свидетел на нечуван сюжет, конфликти и взаимоотношения. Кукленият театър често се отказва от познатата схема, за да търси нови полета за изследване, където човекът-актьор трябва да тренира своите качества и способност да се отдава на въображението си и да изкарва, извайва от него, онези образи, чувства и идеи, които на сцената се превръщат в чист и жив творчески материал. Тук този материал трябва да измине краткия, но сложен път от семплото присъствие на ръката като елемент от тялото до нейното преобразяване в средство, език, кукла. Спектакълът проследява какво може да се случи, ако същите тези ръце един ден се събудят с желанието да не се подчинят, да правят каквото си искат, или може би просто да се забавляват. Както много често се е случвало и на самите нас. В този случай ръката се превръща, без излишни претенции и преувелечения, в израз на играта. В самото ѝ присъствие на паравана, зад паравана, където и да е на сцената, се припознава естественото намерение на човешкото същество да импровизира, да търси проява на изкуство там, където е свикнало да вижда други неща. Функцията на ръката като нормално про-

дължение на тялото, като крайник, който действа, „работи“ в полза на човека, преминава през усещането за енергията и емоцията, които носи и стига до магичното качество на театъра да превръща едно нещо в друго, да асоциира и да носи метафори с ярко присъствие.

В този смисъл представлението е много актьорско и категорично носи онази сладост на кукления театър, в която нишките на паяжината трябва да се свързват много фино, внимателно и прецизно. Младите актриси респектират със съсредоточеност и дисциплина, съчетани с лекотата на импровизацията и редуване на емоциите, въпреки неопитността и мимолетната колебливост. В тази игра на настроения се крие и едно от най-силните качества на спектакъла. В неговата същност се проявява природата на изначалната жажда за игра на човека – играта като възможност за преобразяване, преобръщане на ежедневно, оживяването на детайлите и простите неща. Именно тук непорасналите възрастни също намират частица от себе си и искрено се забавляват на тази неочаквана среща. Тук диша кукленият театър и умело ни връща в онова летливо състояние на щастие, което е предизвикано от играта, хрумката, изобретателността, които толкова често ни изненадват у децата. Вдъхновението от „ръкоплетенето“ е заразяващо, в неговата непреднамерена искреност се крие и много тиха, ненатрапена философия. Философия, която не крещи себе си,

не претендира и на парадира – това е философия на намигването, закачката, идеята, превърнати в сценично време радост и енергия. Философия, която се противопоставя на идеята, че, минавайки през живота, трябва да възприемаме всичко твърде сериозно и да гледаме със съмнение на всичко шантато, което той си измисля, за да ни провокира. Ръцете-кукли потвърждават тази налудничавост на изкуството и живота. И в двете ни е нужна повече

самоирония, не за да покажем остроумие или сила, а за да се посмеем над себе си, да се погледнем през друго огледало, в което изглеждаме малко изкривени, малко объркани, малко смешни. Но сме ние в цялата си противоречивост.

Ето защо „Ръкоплещене“ би било приятно завръщане към чудната сила на играта и смеха. Всъщност играта в спектакъла е изведена със замах до ниво на сериозност, което Ви заблуждава в лекота. Това, както и нови-

те думи на вдъхновение, родени в мигове на чиста радост, се нарича „ръкоплещене“. Умението да забавляваш с нюх и професионализъм и с едно щракване на пръстите да превръщаш привидния хаос в чист знак за игра.

Трупата на спектакъла получи новоучредената награда за млад актьор на Международния фестивал за уличен и куклен театър „Панаир на куклите“, София, 2014. ■

A Play upon Words

Katerina Georgieva

“Clababble“ is a word, derived from the moments of real play and delight on what we can do with our bodies. To be more precise, what the body can do with us, if we do not exercise control, strategies or pressure to it. It is the time of the absolute joy from improvisation, the lightness of being (not Kundera’s), the theatricality, emerged as aesthetic reaction of behavior and several mischievous disobedient hands. And in the world of fantasy and Puppet Theater everything is possible, as you know very well. This world is the space of dreams, intentions, ideas and thoughts, which become reality, which you can (sometimes) touch. In this world a word like “clababble“ can live freely and happily because it provokes merry exclamations and unexpected questions even in the suspicions of the speculative persons. Inexplicable by itself, it takes the long road of the dream for the stage. On the stage, where multiple parallel universes dance, it will find its real “Self“. And so it will close the chapter on questions like “Are You defined in the monolingual dictionary?“

With the introduction of a new word in the multicolored world of the child, the show “Clababble“ of the State Puppet Theater in Vidin is put into practice (idea and stag-

ing – Rumen Gavanozov, stage design Stanislava Krasteva, with the participation of Bilyana Bozinareva, Margarita Kostova, Valentina Hamamdjieva and Asya Dimitrova). “Clababble“ turned out to be close and curious to children’s interests, but also to those of the grown up, who found within themselves tons of genuine sense of humor, which the show unlocked at a blow. Presented to the audience with exceptional ease, emotional attitude and sincerity, improvisation, charming and categorical presence of the actors, “Clababble“ demonstrated its different identity.

Do not expect to become a witness of an unprecedented plot, conflicts or relations between the characters. The puppet theater often breaks with the well-known scheme, in order to find new fields of research, where the human being and also actor has to train his qualities and abilities to dedicate himself to imagination completely and be able to take and sculpt out of it those images, feelings and ideas, which on the stage shall convert to pure and real creative material. Here, this material is supposed to pass the short, but hard road of the simple presence of the hand as an element of the body to its transformation in a tool, a language or a puppet. The

show traces out what could happen if those hands woke up one day with the desire to not obey, to do what they want or may be just to have fun. And this has often happened to us. In this case the hand becomes, unpretentiously and without superfluous exaggerations, an expression of the play. With its own presence on the screen, behind the screen, anywhere else on the stage, the natural intention of the human being to improvise, to search for art activities in places, where he is accustomed to see different things, is recognized. The function of the hand as a normal prolongation of the body as its limb, which acts or “works“ in favor of the person, passes through the senses of energy and emotion, that it possess and reaches the magical ability of the theater to convert one thing into another, to associate and presents metaphors, containing remarkable ideas.

In this regard the performance is very artistic and definitely brings that sweetness of the puppet theater, in which the fibers of the spider net have to be united in a very delicate, attentive and precise manner. The young actresses provoke respect with their concentration and discipline, combined with the ease of improvisation and the alternation of the